

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **J. Z.**, bytem D. 329, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, č. j. MPSV-UM/9613/14/4S-OLK**, ve věci zamítnutí žádosti o příspěvek na bydlení od 30. 4. 2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Olomouci ze dne

26. 8. 2014, č. j. 506001/14/OL, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 30. 4. 2014.

[2] V žalobě žalobce namítal, že při rozhodnutí došlo k diskriminaci znevýhodněním, vyplývajícím ze zákona, což je v rozporu s ústavou a Listinou základních práv a svobod. Rozhodnutí je dále v rozporu s evropskou sociální Chartou a dalšími mezinárodními úmluvami. Zákon o státní sociální podpoře zcela bezdůvodně znevýhodňuje (diskriminací) skupinu občanů a odpírá jim sociální pomoc. To žalobce popsal na modelových příkladech, které se týkají hlavně osob bydlících osamoceně v domácnosti. Příklad vychází ze skutečné a aktuální situace občana, který žádal opakovaně o příspěvek na bydlení, a ten mu byl vždy přiznán. Čísla uvedl žalobce pouze přibližně a mírně zkresleně, aby nebylo možné údaje zneužít k identifikaci. Občan v jednočlenné domácnosti měl příjem 5.000 Kč (není rozhodné, zda jde o mzdu či částečný invalidní důchod), měsíční náklady na bydlení asi 3.300 Kč a byl mu přiznán příspěvek na bydlení ve výši asi 3.400 Kč. Za obdobných podmínek osoba samostatně výdělečně činná na příspěvek nedosáhne, protože se vychází z fiktivního a ne reálného příjmu. Žadatel v zaměstnaneckém poměru s čistým příjmem 7.000 Kč měsíčně má nemocenskou asi 3.800 Kč měsíčně. Pokud tato osoba požádá o příspěvek na bydlení, počítá se jí jako příjem výše nemocenské tak, že na příspěvek určitě dosáhne. Pokud se do obdobné situace dostane osoba samostatně výdělečně činná, počítá se jí jako příjem tzv. fiktivní příjem a na příspěvek na bydlení nedosáhne. U částek blízkých životnímu minimu a u hranice, kterou je definována chudoba, je dopad nepřiznaného příspěvku na bydlení obzvláště drastický. Skutečný příjem žalobce byl mnohem nižší než fiktivní a odpovídal zhruba příjmu uvedenému v příkladu výše, ale příspěvek na bydlení přiznán nebyl. Z toho vyplývá, že osoby samostatně výdělečně činné jsou vyloučeny ze systému státní sociální podpory, a to je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, především s čl. 30. Není podstatné, zda je tato skupina občanů zněním zákona vyloučena explicitně nebo nastavením parametrů. Tím je popřen čl. 1 a 3 Listiny, která má být ochrannou menšin. Je porušen čl. 30 odst. 2 Listiny. Žalovaný ani soud v rozsudcích s obdobným meritem (sp. zn. 73 Ad 11/2012, 73 Ad 5/2013) prozatím v minulosti nijak uspokojivě nezdůvodnili, ani neospravedlnili výše uvedenou diskriminaci osob samostatně výdělečně činných. Dosavadní argumentace nejsou relevantní a mnohdy nevyhovují ani z hlediska logiky.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal řízení o žádosti žalobce o příspěvek na bydlení od 30. 4. 2014, výpočet rozhodného příjmu a částky normativních nákladů a jejich rozdíl, z něhož vyplývá, že nárok na příspěvek nevznikl. Podle žalovaného jsou práva podle čl. 26 a čl. 30 Listiny práva relativní, neboť jsou závislá na ekonomických možnostech společnosti a vyžadují aktivní účast státu. Zákonodárcům je dána možnost stanovit jejich rozsah běžnými zákony. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky pro nárok na dávky státní sociální podpory. Konstatování žalobce, že některá ustanovení zákona o státní sociální podpoře jsou v rozporu s ústavou, evropskou sociální Chartou a dalšími mezinárodními úmluvami (například

Lisabonskou smlouvou), je příliš obecné a nelze z něj dovozovat, co má žalobce konkrétně na mysli, případně v čem spatřuje zmiňovaný rozpor. Nehledě na skutečnost, že není úlohou žalovaného posuzovat zákonnost, rozpory atd. jednotlivých ustanovení platných zákonů, nýbrž zákonnost či rozpory v rozhodování či v řízeních vedených úřadem práce právě ve vztahu k příslušným ustanovením zákonů odstraňovat. K námitce o znevýhodnění skupiny občanů a odepření sociální pomoci, kterou žalobce zdůvodňuje nekonkrétními vyfabulovanými příklady, žalovaný opětovně uvedl, že stanovení podmínek splnění nároku na sociální dávku je plně v rukou zákonodárce a lze ji přiznat jen tehdy, když jsou splněny všechny rozhodné podmínky stanovené zákonem. Žalovaný odkázal na § 5, 24 až 27 zákona o státní sociální podpoře, které tak shodně stanoví podmínky, za kterých je přípustné jednotlivým oprávněným osobám přispět, a to včetně osob samostatně výdělečně činných. Zákon stanoví, které druhy příjmu jsou pro stanovení nároku na dávku státní sociální podpory rozhodné a v jaké výši se do těchto rozhodných příjmů započítávají. Stejně tak je stanoveno rozhodné období v § 6 písm. b) téhož zákona. V § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře je pak stanovena minimální, tzv. fiktivní částka příjmu. Fakt, že skutečný příjem žalobce byl nižší než příjem fiktivní, na postupu úřadu obce při rozhodování o nároku na dávku nic nemění. K námitce žalobce, že státní moc musí základní práva uznat a nikoliv je ignorovat, zrušit nebo prohlásit za neplatná, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a zopakoval, že zákon o státní sociální podpoře určuje jednotně výchozí podmínky pro rozhodování, a to v obdobných věcech. Konkrétně jsou stanoveny podmínky pro poskytování příspěvku od státu na náklady bydlení nájemců či vlastníků bytů, kdy účelem zákona je přispívat příjemcům dávky, příspěvek na bydlení na náklady bydlení (nikoliv jen sanovat) a to za podmínek stanovených v zákoně o státní sociální podpoře. Zákonem stanovené podmínky jsou nepřekročitelné a nelze je aplikací či výkladem rozšiřovat. Účelem zákona o státní sociální podpoře je přispívat na náklady na bydlení, a to za podmínek stanovených v zákoně. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že porozuměl důvodům rozhodnutí a má povědomí i o obsahu aplikovaných ustanovení, pouze s jejich obsahem nesouhlasí. Žalovaný ponechal na soudu vyjádření k námitce žalobce, že doposud žalovaný ani soud uspokojivě neospravedlnili ani se nevyjádřili k uvedené diskriminaci osob samostatně výdělečně činných. Žalovaný není osobou, která má zákon vykládat, ospravedlňovat či ohýbat, ale osobou, která je v jeho rámci povinna rozhodovat a aplikovat jej, přičemž zákon o státní sociální podpoře neobsahuje žádná ustanovení o možné diskriminaci. Žalovaný shrnul, že žalobce opakovaně po dobu několika let v odvoláních brojí proti nezákonnosti, diskriminaci, porušení jeho práv a požadoval poskytnutí dávky státní sociální podpory - příspěvek na bydlení bez tzv. diskriminačních omezení. Přitom žádá správní orgány, aby porušovaly právě v jeho případě právní řád ČR a aby nerespektovaly zákonem stanovené podmínky pro nárok na předmětnou dávku, neboli nabádá správní orgány k nezákonným postupům, výpočtům atd. Žalobce si je velmi dobře vědom právní úpravy upravující podmínky nároku na příspěvek na bydlení, pouze ji odmítá akceptovat a vymýšlí všeobecné případy, které jako úkol dává žalovanému k řešení. Je pak nespokojen, když žalovaný se výpočty hypotetických výkladu nezabývá právě pro jejich hypotetičnost bez jakéhokoliv vztahu k jeho konkrétní záležitosti. V tomto

směru žalovaný žalobci skutečně nemůže pomoci a vysvětlit mu svůj postup, jinak než odkazem na zákonné ustanovení. Argumentaci a své rozhodnutí může opřít pouze o zákonná ustanovení, spekulovat považuje za nepřípustné. Žalobní námitky směřující nikoliv proti rozhodnutí jako takovému, ale zejména proti znění zákona o státní sociální podpoře se žalovanému jeví jako kontraproduktivní.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 14. 10. 2014.

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že žalobce 30. 7. 2014 uplatnil žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 30. 4. 2014 na byt na adrese Dolany 329, v níž uvedl, že je vlastníkem uvedeného bytu a je v něm hlášen k trvalému pobytu. Podle dokladů o výši příjmu za I. čtvrtletí roku 2014 měl žalobce příjmy ze samostatné činnosti v ČR, tuto činnost vykonával po celé kalendářní čtvrtletí jako hlavní, v předcházejícím roce tuto činnost vykonával taktéž jako hlavní. Na dokladu žalobce požádal úřad práce, aby výši jeho příjmu zjistil na finančním úřadě. Finanční úřad úřadu práce sdělil, že příjem žalobce ze samostatné činnosti byl ve výši 2.020 Kč, tedy nedosahoval 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství. V dokladu žalobce vyznačil, že v rozhodném období měl příjmy z pronájmu ve výši 13.613 Kč. Podle dokladu o výši nákladů na bydlení žalobce v I. čtvrtletí 2014 uhradil náklady za plyn ve výši 3 × 3.140 Kč a za elektřinu ve výši 3 × 660 Kč. Úřad práce posoudil nárok na dávku podle zákona č. 170/1995 Sb., o státní sociální podpoře a dne 26. 8. 2014 podle § 24 citovaného zákona žalobcovu žádost zamítl, protože doložený měsíční průměr příjmů žalobce za rozhodné období I. čtvrtletí 2014 činil 17.037, 67 Kč, součin zákonného koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu činil 5.111,30 Kč a vzhledem k tomu, že částka 5.111,30 Kč je vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, která pro obec Dolany činí 4.448 Kč, žádost zamítl.

[6] Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval shodně jako ve vyjádření k žalobě.

[7] V doplnění argumentace k žalobě a dále při jednání soudu žalobce namítal, že rozhodnutí je založeno na kolektivní vině, u pobírání dávek se podvádí ve všech skupinách, ale OSVČ, jak uvedla média, mezi nimi nejsou. OSVČ jsou prakticky z pobírání dávek vyloučeny. Žalobce výslovně deklaroval, že napadá ústavnost předmětného ustanovení (§ 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře o fiktivním příjmu) a jeho záměrem je přivést věc k Nejvyššímu správnímu soudu a Ústavnímu soudu.

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] Podle § 4 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem"). Měsíční průměr příjmů rodiny se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných.*

[10] Podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o státní sociální podpoře za příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, a jde-li o uvedené příjmy podléhající dani z příjmů stanovené paušální částkou, předpokládaný příjem, nejméně však částka stanovená v odstavci 7; pokud podnikání nebo jinou výdělečnou činnost vykonávalo nezaopatřené dítě v měsících červenci a srpnu, nepovažuje se za příjem částka ve výši a za podmínek stanovených v odstavci 8.

[11] Podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o státní sociální podpoře za příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují příjmy z pronájmu uvedené v § 9 zákona o daních z příjmů.

[12] U příjmů podle § 5 odst. 1 písm. a) se od nich odečítají výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, přičemž jde-li o příjmy podléhající dani z příjmů stanovenou paušální částkou, považují se za výdaje vynaložené na jeho dosažení, zajištění a udržení předpokládané výdaje, po odpočtu dalších výdajů, odpočítávaných z takových příjmů podle zákona o daních z příjmů, po odpočtu pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů, a po odpočtu daně z příjmů připadající na tyto příjmy.

[13] Podle § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, kalendářní čtvrtletí [§ 6 písm. b)] a v tomto rozhodném období osoba podle svého prohlášení vykonávala činnost, z níž má příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2, započítává se jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu částka odpovídající

- a) měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51),
- b) měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za období zahrnuté do daňového přiznání za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek

období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51), došlo-li ke změně účtování v kalendářním roce na účtování v hospodářském roce a naopak podle § 7 odst. 14 zákona o daních z příjmů, nebo

- c) jedné dvanáctině příjmů, jde-li o příjmy podléhající dani z příjmů stanovenou paušální částkou, ze kterých byla v kalendářním roce, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku (§ 51), stanovena daň paušální částkou podle § 7a zákona o daních z příjmů,*

nejméně však částka uvedená v odstavci 7; měsíční průměr podle písmen a) a b) se stanoví za kalendářní měsíce, v nichž osoba vykonávala alespoň po část kalendářního měsíce činnost, z níž měla příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2. Obdobně se postupuje, má-li osoba příjmy uvedené v odstavci 1 písm. b) bodě 1.

[14] Podle § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře za příjem uvedený v odstavci 1 písm. a) bodu 2 se považuje pro účely tohoto zákona, s výjimkou osob, které vykonávají činnost, která se považuje za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost podle zvláštního právního předpisu, měsíčně nejméně částka odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok, a) za který se zjišťuje rozhodný příjem, je-li rozhodným obdobím kalendářní rok, b) předcházející období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se porodné a příspěvek na bydlení přiznává; to platí i přiznává-li se příspěvek na bydlení v rámci tohoto období na dobu kratší (§ 51 odst. 2). Částku uvedenou v předchozí větě vyhláší Ministerstvo práce a sociálních věcí ve Sbírce zákonů sdělením podle průměrné mzdy v národním hospodářství vyhlášené Českým statistickým úřadem s tím, že tuto částku zaokrouhluje na celé stokoruny dolů.

[15] Podle § 6 písm. b) bod 1 zákona o státní sociální podpoře rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je jde-li o příspěvek na bydlení, období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje.

[16] Podle § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře pokud rozhodný příjem rodiny, z něhož se vychází při stanovení výše příspěvku na bydlení, nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny.

[17] Podle § 8 odst. 1 věty první zákona o státní sociální podpoře pro nárok na dávky nebo jejich výši se částkou životního minima rozumí částka životního minima stanovená zákonem o životním a existenčním minimu.

[18] Podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod (zákon č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“) lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

[19] Podle čl. 3 odst. Listiny *základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.*

[20] Skutkový stav není mezi účastníky sporný, stejně jako výběr právních předpisů správními orgány, podřazení skutkového stavu pod tyto právní předpisy a provedené výpočty. Spornou je především užití tzv. fiktivního příjmu u osob samostatně výdělečně činných, otázka diskriminace a ústavní konformnosti aplikovaných ustanovení. Žalobce namítal, že některá ustanovení zákona, o která se napadené rozhodnutí opírá, jsou v rozporu s čl. 1, č. 3 odst. 1 a čl. 30 Listiny. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny *každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.* Podle čl. 30 odst. 3 Listiny *podrobnosti stanoví zákon.* Z uvedeného odkazu na čl. 30 odst. 2 a 3 Listiny se podává, že pokud podrobnosti pomoci v hmotné nouzi má stanovit zákon a Listina na tento zákon odkazuje, v souladu s principem dělby moci je zákonodárce oprávněn podmínky poskytování pomoci v hmotné nouzi stanovit.

[21] Žalobce v „Dokladu o příjmech“ uvedl pouze příjmy z pronájmu ve výši 13.613 Kč. Na žalobce tak dopadá § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře – příjem z pronájmu je příjmem pro účely stanovení rozhodného příjmu.

[22] Na situaci žalobce dále dopadá vedle toho i § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře a v návaznosti na absenci příjmů z podnikání i § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře. Výpočtu tzv. fiktivního příjmu žalobce nijak neodporoval. Přitom žalobce v „Dokladu o příjmech“ uvedl, že podnikání je jeho hlavní činnost; neuváděl, že jde o vedlejší činnost. Příjem z pronájmu měl žalobce v 1. čtvrtletí 2014, podával daňové přiznání.

[23] Podle důvodové zprávy (sněmovní tisk č. 806/0, www.psp.cz) zavedení fiktivního příjmu bylo opodstatněné a odráželo poznatky z praxe, kdy přiznané a v žádostech uvedené příjmy neodpovídaly skutečnosti, bývaly zkreslené. Po novele provedené zákonem č. 124/2005 Sb. se tato úprava týká pouze hlavní činnosti a ne vedlejší činnosti, kdy jde jen o doplňkové příjmy, posouzení tak má být spravedlivější, byť je administrativně náročnější.

[24] Zdejší soud v souzené věci na základě žalobních bodů a posouzení skutkového a právního stavu u žalobce neshledal důvody, pro které by měla být předmětná právní úprava v rozporu s ústavním pořádkem, ani to, že by napadená rozhodnutí byla nezákonná.

[25] V souzené věci vybraly žalované správní orgány správně na zjištěný skutkový stav správně citované právní předpisy a ty správně aplikovaly. Soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů i jejich výpočty a i s ohledem na obsah žaloby na ně pro stručnost odkazuje.

[26] Závěrem lze tedy shrnout, že stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v kompetenci zákonodárce. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2008, čj. 4 Ads 72/2008–78, *„rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory“* (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2008, čj. 4 Ads 62/2007 – 72, přístupný na www.nssoud.cz).

[27] Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Proto se ke zcela obecným námitkám soud nevyjadřoval a neshledal ani nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v tom, že by na všechny odvolací námitky žalobce neodpověděly.

[28] Pro úplnost soud dodává, že obdobnou věc rozhodl v případě žalobce rozsudkem např. ze dne 16. 2. 2015, čj. 73 Ad 18/2013 – 30 (kde podrobněji vyjádřil i svůj názor na nerovnost) a nynější rozsudek vydal i v návaznosti na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, čj. 1 Ads 64/2015 – 35. K tzv. fikci příjmu v obdobné věci se vyjádřil zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2011, čj. 73 Ad 7/2010 – 26, na tomto názoru setrvává a pro stručnost na všechny citované rozsudky odkazuje (potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 Ads 113/2011 – 46).

[29] Jelikož rozhodnutí žalovaného v důsledku uvedené argumentace v rozsahu žalobních bodů ob stojí, krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to aniž by shledal nutnost řízení přerušit o žalobě přerušit pro předložení věci Ústavnímu soudu, jak bylo zdůvodněno výše.

[30] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný a žalovaný nemá právo na náhradu náklady řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 29. 2. 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně